

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. R. U.** bytom R., zastúpeného **Mgr. M. H.**, *advokátom so sídlom R.*, proti žalovanej **Súdnej rade Slovenskej republiky**, so sídlom Župné nám. 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 625 z 08. septembra 2009 a rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24461/2009-41 z 02. marca 2009 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 23. septembra 2010, č. k. 1S/178/2009-53, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 23. septembra 2010, č. k. 1S/178/2009-53 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým uznesením súd Krajský súd v Bratislave zastavil podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovanej č. 625 z 08. septembra 2009 a rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24461/2009-41 z 02. marca 2009, ktorými sa žalobcovi dočasne pozastavil výkon funkcie sudcu.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 248, 247 ods. 1 a 2 OSP ako aj z ustanovenia čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky majúc za to, že rozhodnutie žalovaného, t. j. uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 625 zo dňa 08.09.2009, ktorým konštatovala, že návrh sudcu Krajského súdu v Žiline JUDr. R. U. na zrušenie rozhodnutia ministra spravodlivosti nezískal dostatočný počet hlasov, nie je možné považovať za individuálny správny akt dotýkajúci sa práv žalobcu, ktorý by podliehal súdnemu prieskumu. Vzhľadom na povahu uznesenia Súdnej

rady Slovenskej republiky (ďalej aj „súdna rada“) krajský súd konštatoval, že rozhodnutie súdnej rady nemôže podliehať súdnemu prieskumu pred všeobecným súdom a v prípade návrhu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „minister spravodlivosti“) zo dňa 02.03.2009 č. 24461/2009 o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu uviedol, že je rovnako potrebné konanie zastaviť, a to s poukazom na ustanovenie § 250d ods. 3 OSP. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať i na skutočnosť, že žalobca v žalobe sa síce domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutí súdnej rady a aj ministra spravodlivosti, zo žaloby, ktorú doručil tunajšiemu súdu dňa 11.11.2009 (č. 1. 1) je však nesporné, že žalobca ako účastníka konania označil len súdnu radu.

Taktiež krajský súd uviedol, že až právoplatné rozhodnutie ministra ako vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, ktorý rozhoduje o rozklade, je preskúmateľné súdom na základe žaloby; žalobca však rozklad proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti nepodal a neprávoplatné rozhodnutie ministra napadol priamo žalobou podľa § 247 a nasl. OSP. Podľa názoru Krajského súdu v Bratislave nie je preto daná právomoc súdu na konanie o žalobe v zmysle § 247 ods. 2 OSP, nakoľko nie je splnený základný predpoklad pre postup súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

O náhrade trov konania v zmysle § 146 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 písm. c/ OSP vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na ňu právo, nakoľko konanie bolo zastavené.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie považujúce rozhodnutie prvostupňového súdu za nesprávne.

Pokiaľ ide o rozhodnutie ministra spravodlivosti zo dňa 02. marca 2009 č. 24461/2009 trval na právnom názore vyjadrenom v žalobe zo dňa 11. novembra 2009 a to, že jediným efektívnym prostriedkom nápravy, ktorým mohol žalobca dosiahnuť účinnú ochranu svojich subjektívnych práv, a ktorý mal v danej situácii k dispozícii, bol návrh žalobcu súdnej rade podľa ustanovenia § 22 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), aby rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu zrušila. Konanie a rozhodovanie súdnej rady o tomto návrhu považuje za konanie a rozhodovanie orgánu druhej inštancie v rámci konania o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu .

Vyslovil názor, že pokiaľ má minister v rámci príslušného ministerstva status osoby služobne najvyššie postavenej, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu ministra vydanom v prvom stupni správneho konania nemá v rámci tohto správneho orgánu kto rozhodnúť, pretože neexistuje ani orgán najvyššieho stupňa priamo nadriadený, ani iný vedúci ústredného

orgánu štátnej správy, ktorý by mohol o tomto riadnom opravnom prostriedku konať a vydať rozhodnutie. Ak by o opravnom prostriedku mal rozhodovať ten istý subjekt priečilo by sa to princípom správneho konania a ochrany základných práv a slobôd vôbec.

Postup žalobcu (podanie návrhu Súdnej rade Slovenskej republiky) bol preňho absolútne predvídateľný, keďže samotné rozhodnutie ministra spravodlivosti zo dňa 02. marca 2009 č. 24461/2009 obsahovalo v poučení o opravnom prostriedku odkaz na možnosť podania návrhu súdnej rade podľa ustanovenia § 22 ods. 5 zákona o sudcoch. Pokiaľ teda prvostupňový súd poukazoval na to, že žalobca ako žalovaného označil iba Súdnu radu Slovenskej republiky, žalobca má zo to, že žalovaného označil v súlade s ustanovením § 250 ods. 4 OSP. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. decembra 2009, III. ÚS 403/09-28.

K rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu taktiež citoval uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. decembra 2009, III. ÚS 403/09-28, v ktorom ústavný súd uviedol, že *„z doterajších rozhodnutí ústavného súdu o sťažnostiach proti rozhodnutiam alebo postupom súdnej rady vyplýva, že ústavný súd rozlišuje dva okruhy kompetencie súdnej rady z hľadiska povahy jej rozhodovania ... Náplňou druhého okruhu kompetencie je rozhodovacie činnosť súdnej rady ako orgánu verejnej správy založená na kolegiálnom princípe. Jej výsledkom je potom individuálny správny akt vydaný v konaní charakterizujúcom verejnú správu ako súčasť výkonnej moci, teda v správnom konaní. V tomto okruhu rozhoduje súdna rada predovšetkým o pridelovaní a prekladaní sudcov (I. ÚS 62/06), ale aj o návrhoch sudcov podľa § 22 ods. 5 zákona o sudcoch (I. ÚS 162/09).“*

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj na citované uznesenie ústavného súdu je žalobca názoru, že aj uznesenie súdnej rady, ktorým súdna rada potvrdila rozhodnutie ministra spravodlivosti výkonu funkcie sudcu (tým, že konštatovala, že návrh dotknutého sudcu na zrušenie rozhodnutia ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu nezískal dostatočný počet hlasov) je rozhodnutím správneho orgánu, ktoré je potrebné považovať za individuálny správny akt spôsobilý zasiahnuť do základných práv dotknutého sudcu. Iný výklad nepovažuje za ústavne konformný. Neobstojí preto podľa žalobcu konštatovanie prvostupňového súdu, že uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 625 zo dňa 08.09.2009 nie je možné považovať za individuálny správny akt dotýkajúci sa práv žalobcu, ktorý by podliehal súdnemu prieskumu. Naopak, v tomto prípade ide o individuálny správny akt, ktorý výrazným spôsobom zasahuje do subjektívneho práva sudcu na nerušený výkon funkcie sudcu vyplývajúceho z čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

K otázke rozhodnutia správneho orgánu predbežnej povahy žalobca v odvolaní uviedol, že predbežné rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 248 ods. 1 písm. a/ OSP sú všetky tie, ktoré pre žalobcov vo vzťahu k posudzovanej veci nezakladajú žiadne práva a povinnosti s konštitutívnym účinkom, t. j. nie sú spôsobilé ukrátiť žalobcov na ich právach tzn. ani na základných právach a slobodách, a to svojim obsahom alebo mu predchádzajúcim postupom.

Rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu síce je rozhodnutím dočasného charakteru, na druhej strane je úlohou súdu zisťovať pri uplatňovaní ustanovení OSP v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou Ústavy Slovenskej republiky, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania, je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa základných práv alebo slobôd. V prípade, ak súd zistí, že to tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania. Ústavne súladný výklad ustanovenia § 248 OSP vyžaduje, aby súd zisťoval, či sa toto rozhodnutie svojim obsahom súčasne nedotýka niektorého zo základných práv a slobôd (I. ÚS 50/2001). Rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu žalobca sa považuje za individuálny správny akt, ktorý zasahuje do práva sudcu na nerušený výkon funkcie sudcu vyplývajúceho z čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Vzhľadom na túto skutočnosť nemôže byť uvedené rozhodnutie ani z tohto hľadiska vylúčené z preskúmania zákonnosti súdom.

Záverom svojho odvolania žalobca uviedol, že všetky vyššie uvedené skutočnosti podľa jeho názoru dostatočne odôvodňujú, že prvostupňový súd nesprávne právne vec posúdil, keď dospel k záveru, že napádané rozhodnutia správnych orgánov nemôžu byť predmetom preskúmania súdom podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Podľa názoru žalobcu boli žalobou napadnuté rozhodnutia, ktoré spĺňajú predpoklad podľa ustanovenia § 247 ods. 2 OSP na súdny prieskum v rámci správneho súdnictva.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil tak, že uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 625 zo dňa 08. septembra 2009 a rozhodnutie Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24461/2009-41 zo dňa 02. marca 2009 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a zároveň, aby žalovanú zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie uviedla, že zotrváva na obsahu svojho vyjadrenia z 27. januára 2010 k žalobe z 11. novembra 2009, v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave, pod sp. zn.:1S/178/2009.

V súlade s týmto vyjadrením poukázala na skutočnosť, že rozhodovala na základe ustanovenia § 22 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Toto ustanovenie dáva Súdnej rade Slovenskej republiky právomoc rozhodnúť o zrušení dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu nie však ako orgánu, ktorý rozhoduje v rámci správneho konania ako druhostupňový orgán ale ako osobitný orgán mimo sústavy riadnych opravných prostriedkov.

Zotrvala na svojom názore, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení funkcie sudcu nie je rozhodnutím konečným, ale iba dočasným, a preto nie je predmetom súdneho prieskumu.

Ďalej uviedla, že na základe informácií, ktoré boli prezentované v médiách rozhodnutie ministra spravodlivosti č. 24461/2009-41 z 02. marca 2009 o pozastavení výkonu funkcie sudcu bolo zrušené ministerkou spravodlivosti dňa 06. augusta 2010. V danom prípade malo byť konanie sp. zn. 1S/178/2009 vedené na Krajskom súde v Bratislave zastavené, ale nie z dôvodov v ňom uvedených ale z dôvodu, že odpadol dôvod konania.

Súhlasiac s výrokom prvostupňového rozhodnutia a na základe vyššie uvedeného považovala uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 23. septembra 2010 č. k. 1S/178/2009-53 vo výrokovej časti za správne a navrhla ho potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s predchádzajúcim konaním, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a oboznámiac sa s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 403/09-28 zo 16. decembra 2009 dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno považovať za vecne správne.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (*rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov*) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bola zákonnosť uznesenia Súdnej rady Slovenskej republiky č. 625 zo dňa 08. septembra 2009 a rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24461/2009–41 zo dňa 02. marca 2009, ktorým bolo rozhodnuté o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu žalobcu.

Súdna rada Slovenskej republiky je vrcholným kolektívnym orgánom súdnictva, resp. súdnej moci v Slovenskej republike zakotveným v článku 141a Ústavy Slovenskej republiky.

Ústava Slovenskej republiky hoci súdnu radu nedefinuje, stanovuje spôsob jej kreovania a jej základnú pôsobnosť.

Ústava Slovenskej republiky ďalej v čl. 148 ods. 2 tiež zakotvuje, že dôvody prerušenia výkonu sudcovskej funkcie a podmienky na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu alebo na dočasné pridelenie sudcu ustanoví zákon.

V zmysle článku 141a ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky zákonmi, ktoré upravujú pôsobnosť súdnej rady, jej organizáciu a vzťahy k orgánom správy súdnictva a k orgánom sudcovskej samosprávy sú zákon č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov a zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa doterajšej rozhodovacej praxe súdov v zmysle citovaného článku 141a Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) ani v zmysle uvedených zákonov súdna rada vzhľadom na jej postavenie vrcholného orgánu súdnej moci ako aj jej úlohy (kompetencie) nebola považovaná za orgán verejnej správy a jej rozhodnutia za individuálne správne akty. Rozhodovanie súdnej rady sa neriadi správnym právom procesným a na jej rozhodovanie sa nevzťahuje ani správny poriadok (zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov) ani iné procesné predpisy správneho práva; postup pri rozhodovaní súdnej rady je v celom

rozsahu upravený osobitnými zákonmi. Aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. vo veci sp. zn. III. ÚS 128/09), súdna rada je definovaná ako ústavný orgán verejnej moci zabezpečujúci predovšetkým nezávislé postavenie súdnej moci vo vzťahu k iným orgánom štátu rozhoduje v rámci výkonu svojej pôsobnosti uznesením, na prijatie ktorého je podľa čl. 141a ods. 5 ústavy potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov. Podľa § 6 ods. 8 zákona o súdnej rade hlasovanie súdnej rady je verejné až na výnimky uvedené v citovanom zákonom ustanovení písm. a/ až. f/; hlasovanie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu medzi ne nepatrí. Taktiež v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) pri rozhodovaní súdnej rady nejde o individuálny správny akt, ktorého povaha by bola obdobná povahе správneho aktu alebo súdneho aktu (t. j. výsledku činnosti príslušného správneho prípadne súdneho orgánu, ktorým sa zakladajú, menia alebo rušia, prípadne autoritatívne zisťujú oprávnenia a povinnosti subjektov správneho alebo súdneho konania). V danom prípade ide o osobitný druh konania. Takto potom rozhodnutie súdnej rady zásadne nepodliehali preskúmaniu súdom v správnom súdnictve v zmysle § 244 a nasl. OSP, keďže podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa judikatúry ústavného súdu Súdna rada Slovenskej republiky je samosprávnym orgánom *sui generis*, ktorý vykonáva pôsobnosť aj orgánu verejnej správy, pretože sa podieľa na riadení a správe súdov (napr. I. ÚS 162/09, či I. ÚS 62/06). Ústavný súd Slovenskej republiky tiež už vo viacerých veciach (napr. I. ÚS 83/06, III. ÚS 79/04) zaujal názor, že výsledok hlasovania v súdnej rade sa neodôvodňuje, pričom za hlasovanie nemožno brať hlasujúceho na zodpovednosť. Ústavná a zákonná úprava nepripúšťa v predmetných súvislostiach ani možnosť odvolania proti rozhodnutiu.

V danej veci však nebolo možné opomenúť uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 403/09-28 zo 16. decembra 2009, ktoré bolo vydané konkrétne vo veci sťažnosti žalobcu a napriek tomu, že jeho sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie, právny názor ústavného súdu v tomto uznesení vyslovený, treba rešpektovať.

Ak ústavný súd v citovanom uznesení vyslovil, že „rozhodnutie súdnej rady podľa § 22 ods. 5 zákona o sudcoch je svojou povahou s ohľadom na to, že sa ním rozhoduje o zrušení iného správneho rozhodnutia (o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu), taktiež rozhodnutím orgánu verejnej správy. Preto v dôsledku jeho nepochybného dopadu na základné práva navrhovateľa (sudca, ktorý nemôže dočasne vykonávať funkciu sudcu) aj toto rozhodnutie nemôže byť vylúčené z prieskumnej právomoci všeobecného súdu realizovanej v rámci inštitútu správneho súdnictva. Na tento záver nemá vplyv ani skutočnosť, že uznesenie súdnej rady nemožno napadnúť opravným prostriedkom“, nebolo možné žalobou napadnuté rozhodnutie, a to i napriek doterajšej súdnej praxi, zo súdneho prieskumu vylúčiť.

Predpokladom postupu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov - § 250l ods. 1 OSP), je okruh rozhodnutí vymedzený zákonom, a to formou pozitívnej enumerácie. Okruh rozhodnutí, proti ktorým možno na súde podať opravný prostriedok, vyplýva z ustanovení z predpisov správneho práva hmotného.

V tejto súvislosti možno poukázať aj na ustanovenie § 2 ods. 1 veta prvá zákona o sudcoch, podľa ktorého sudca je predstaviteľ súdnej moci a ustanovenie § 25 ods. 1 zákona o sudcoch, podľa ktorého vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis (§ 34 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky).

Dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu je upravené v § 22 zákona o sudcoch.

Podľa § 22 ods. 1 zákona o sudcoch v znení účinnom od 01.01.2009 sudcovi, ktorý je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin alebo proti ktorému sa vedie disciplinárne konanie za čin, za ktorý môže byť odvolaný z funkcie sudcu, možno dočasne pozastaviť výkon funkcie sudcu až do právoplatného skončenia trestného stíhania, disciplinárneho konania alebo do rozhodnutia prezidenta o odvolaní z funkcie sudcu

Podľa § 22 ods. 2 zákona o sudcoch v znení účinnom od 01.01.2009 o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu rozhoduje:

- a) ak ide o sudcu najvyššieho súdu, súdna rada na návrh ministra alebo predsedu najvyššieho súdu,
- b) v ostatných prípadoch minister.

Podľa § 22 ods. 4 zákona o sudcoch v znení účinnom od 01.01.2009 dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu môže trvať u sudcu, ktorý je trestne stíhaný, najviac tri roky, a u sudcu, ktorý je disciplinárne stíhaný, najviac dva roky. Ak sa trestné stíhanie alebo disciplinárne konanie predlžuje z dôvodov na strane dotknutého sudcu, môže súdna rada predĺžiť dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu na nevyhnutný čas, a to aj opakovane.

Podľa § 22 ods. 5 zákona o sudcoch v znení účinnom od 01.01.2009 súdna rada môže rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu zrušiť, a to na návrh dotknutého sudcu. O návrhu rozhodne súdna rada najneskôr do 60 dní od doručenia návrhu. O opakovanom návrhu na zrušenie dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu je súdna rada povinná rozhodnúť vždy najneskôr po štyroch mesiacoch od rozhodnutia, ktorým nebolo vyhovené predchádzajúcej žiadosti sudcu o zrušenie dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu.

Podľa § 22 ods. 6 zákona o sudcoch v znení účinnom od 01.01.2009 rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu podľa odseku 2 písm. b/ môže zrušiť aj minister, a to aj bez návrhu. Minister môže znovu rozhodnúť o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu, ak predtým rozhodol o zrušení dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu.

Z citovaných odsekov ustanovenia § 22 zákona o sudcoch je zrejmé, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu je treba považovať za rozhodnutie dočasnej (predbežnej) povahy (§ 22 ods. 4 zákona o sudcoch v znení účinnom od 01.01.2009) a že relevantným právnym prostriedkom procesnej obrany proti nemu je žiadosť sudcu o zrušenie rozhodnutia, ktorú treba adresovať Súdnej rade Slovenskej republiky (§ 22 ods. 5 zákona o sudcoch v znení účinnom od 01.01.2009, resp. do 01.01.2009 § 22 ods. 3 zákona o sudcoch) ako na vrcholnému kolektívnemu orgánu súdnictva, resp. súdnej moci v Slovenskej republike zakotvenému v článku 141a Ústavy Slovenskej republiky.

Rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu nie je teda rozhodnutím konečným, ale iba dočasným, a súvisí v okolnostiach danej veci s trestným či disciplinárnym

konaním za čin, za ktorý môže byť sudca odvolaný z funkcie sudcu (§ 22 ods. 1 zákona o sudcoch). Dotknutý sudca môže žiadať súdnu radu zrušiť takéto rozhodnutie opakovane po uplynutí štyroch mesiacov od posledného rozhodovania (§ 22 ods. 5 zákona o sudcoch v znení účinnom od 01.01.2009).

Podľa § 248 písm. a/ OSP súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania

Rozsah preskúmvacej činnosti súdu je vymedzený tak, že preskúmvaniu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Zásada tzv. generálnej klauzuly vyplýva z ustanovenia čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a z čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Na princíp uvedenej generálnej klauzuly nadväzuje negatívna enumerácia, ktorá je obmedzením generálnej klauzuly za splnenia dvoch predpokladov. Vylúčenie správneho rozhodnutia zo súdneho preskúmania musí byť výslovné. Platí to aj pre vylúčenie skúmania zákonnosti postupu správneho orgánu zo súdneho preskúmvania. K vylúčeniu rozhodnutia alebo postupu z preskúmania môže dôjsť len osobitným zákonom („rozhodnutie nepodlieha súdnemu prieskumu“). Negatívny výpočet, v súlade s čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uvedený v § 248 OSP má charakter výnimiek a nesmie byť zásadne rozširovaný.

Podľa nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 50/01 z 08. novembra 2001 a sp. zn. I. ÚS 52/02 z 28. mája 2003 nie je vylúčené, aby sa aj rozhodnutia uvedené v § 248 OSP nemohli dotýkať, či dokonca porušovať základné ľudské práva a slobody, preto ústavne súladný výklad ustanovenia § 248 OSP vyžaduje, aby súd v správnom súdnictve zisťoval, či rozhodnutie orgánu verejnej správy (správneho orgánu), ktoré mu bolo príslušným spôsobom predložené na preskúmanie jeho zákonnosti, sa svojím obsahom súčasne nedotýka základných práv a slobôd účastníka konania, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky alebo príslušná medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách.

Ak sa rozhodnutie správneho orgánu (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie) dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, jeho preskúmanie nesmie byť podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vylúčené z právomoci všeobecných súdov bez ohľadu na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a iných zákonov. V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie, resp. postup orgánu verejnej správy (bez ohľadu na jeho druh, či

formálne označenie), dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúvania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy. Rešpektovanie tohto príkazu ústavnej normy je okrem iného možné dosiahnuť výkladom zákonného predpisu týkajúceho sa rozhodovacej činnosti súdu ústavne súladným spôsobom. V situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom. Pre súdy táto povinnosť vyplýva celkom jednoznačne z čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Keďže podľa čl. 144 ods. 2 ústavy môžu súdy namietat' nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. Táto povinnosť súdu zodpovedá ústavne garantovanému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01). Ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 37/95 rozhodol, že „Otázku právomoci všeobecného súdu z hľadiska ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 2 ústavy) treba posudzovať v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou.“, pričom vo veci sp. zn. PL. ÚS 18/98 tiež potvrdil, že v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne konformným spôsobom, „môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd“ (bližšie pozri napr. aj nález ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 354/08).

Z nálezov ústavného súdu takto potom vyplýva, že všeobecné súdy nemôžu vylúčiť rozhodnutie orgánu verejnej správy z preskúmania len preto, že je uvedené ako nepreskúmateľné v Občianskom súdnom poriadku alebo v iných predpisoch, ale musia zároveň posúdiť jeho vplyv na základné ľudské práva a slobody.

Aj v kontexte článku 6 (najmä odsek 1) Dohovoru, by súdy v takých prípadoch mali skúmať, či vplyv na základné ľudské práva a slobody je „priamy a rozhodujúci“ a či sa rozhodnutie týka otázok, ktoré sú svojou povahou „spôsobilé byť predmetom súdneho rozhodovania“.

Vychádzajúc z právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveného v jeho uznesení sp. zn. III. ÚS 403/09-28 zo 16. decembra 2009, ako aj s prihliadnutím na vyššie uvedené ústavné princípy, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací musel odvolaním napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolací súd pritom dáva do pozornosti aj vyjadrenie žalovaného, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie ministra spravodlivosti č. 24461/2009-41 z 02. marca 2009 o pozastavení výkonu funkcie sudcu bolo súčasťou ministerkou spravodlivosti dňa 06. augusta 2010 zrušené.

V súvislosti s namietaným rozhodnutím ministra najvyšší súd poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci I. ÚS 162/09, že rozhodnutie ministra (o dočasnom pozastavení funkcie sudcu) treba považovať za individuálny správny akt, pričom jedným zo základných práv dotknutého subjektu je možnosť domôcť sa svojich práv na príslušnom orgáne v rámci správneho konania, resp. na súde. V podrobnejšej argumentácii možno poukázať tak na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. III. ÚS 200/05, I. ÚS 91/04, I. ÚS 162/09), ako aj rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 1Sž-o-NS 159/2005, 6Sžo/76/2007, M-Sždov/7/03, 2Sžo/78/2007, 8Sžo/114/2008).

Pokiaľ ide o označenie žalobcu v žalobe, toto treba považovať za správne vzhľadom na ustanovenie § 250j ods. 2 OSP.

V ďalšom konaní prvostupňový súd predovšetkým preverí, či došlo k zrušeniu jedného zo žalobou napadnutých rozhodnutí a či žalobca naďalej trvá na svojej žalobe. Až po tomto zistení vo veci znova rozhodne, pričom zároveň rozhodne aj o náhrade trov celého konania včítane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková